

Debreceni Ítéltábla

Bf.IV.573/2020/77.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2021. február 9. és február 11. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2021. február 11. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A bünszövetségben, jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2020. július 8. napján kihirdetett 25.B.258/2017/258. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett vádlottak tekintetében megváltoztatja a következők szerint.

Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottak terhére megállapított társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének a törvényhelye: Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat, (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés; Terhelt4 V. r. vádlott esetében a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulat, (2) bekezdés a) pont;

Terhelt7 VIII. r. vádlottnál pedig a társtettesként elkövetett kábítószer birtoklása büntetténél a Btk. 178. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont ab) alpont.

Terhelt3 III. r. vádlottal szemben a szabadságvesztést börtönben rendeli végrehajtani. E vádlottnál a készpénzre elrendelt vagyonekobzás összege 1 532 250 (egymillió-ötszázharminckettőezer-kettőszázötven) Ft. A házi őrizetben, illetve a lakóhelyre korlátozott bűnügyi felügyeletben 2018. november 23-ig töltött időt a szabadságvesztésbe azzal számítja be, hogy 4 (négy) nap bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg 1 (egy) nap szabadságvesztésnek.

Terhelt4 V. r. vádlott 2016. október 27-től 2017. február 3. napjáig és 2017. február 8. napjától 2018. december 10. napjáig volt házi őrizetben, illetve lakóhelyre korlátozott bűnügyi felügyeletben, valamint 2017. február 4. napjától 2017. február 7. napjáig állt ismét őrizet hatálya alatt.

Az elsőfokú ítélet meghozataláig felmerült bűnügyi költségből Terhelt1 I. r. vádlott 421 214 (négy százhuszonegyezer-kettő száztizennégy) Ft-ot, Terhelt2 II. r. vádlott 2 298 187 (kettő millió-kettő százkilencvennyolcezer-egyszáznyolcvanhét) Ft-ot, az állam pedig 67 277 (hatvanhétezer-kettő százhetvenhét) Ft-ot visel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel érintett vádlottakra nézve helyben hagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja Terhelt1 I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből Terhelt2 II. r. vádlott 67 320 (hatvanhétezer-háromszázhusz) Ft-ot, Terhelt8 IX. r. vádlott 57 600 (ötvenhétezer-hatszáz) Ft-ot visel.

Terhelt1 I. r. vádlott lakcíme: ...

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék a 2020. július 8. napján meghozott 25.B.258/2017/258. számú ítéletével bűnösnek mondta ki Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottakat társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés];

Terhelt4 V. r. vádlottat társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont];

Terhelt5 VI. r. és Terhelt6 VII. r. vádlottat társtettesként elkövetett kábítószer birtoklás büntetében [Btk. 178. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont];

Terhelt7 VIII. r. vádlottat társtettesként elkövetett kábítószer birtoklás büntetében [Btk. 178. § (1) és (2) bekezdés b) pont ab) alpont];

míg Terhelt8 IX. r. vádlottat társtettesként elkövetett kábítószer birtoklás büntetében [Btk. 178. § (1) bekezdés] és kábítószer-kereskedelem vétségében [Btk. 176. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a) pont].

Az elsőfokú bíróság ezért Terhelt1 I. r. vádlottat – mint különös visszaesőt – 7 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra;

Terhelt2 II. r. vádlottat 4 év 8 hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra;

Terhelt3 III. r. vádlottat – mint többszörös visszaesőt – 5 év 10 hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra;

Terhelt4 V. r. vádlottat 3 év 10 hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra;

Terhelt5 VI. r. vádlottat – mint visszaesőt – 5 év fegyház fokozatú szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra;

Terhelt6 VII. r. vádlottat 3 év 10 hónap fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra;

Terhelt7 VIII. r. vádlottat – mint többszörös visszaesőt – 5 év 4 hónap fegyház fokozatú szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra;

továbbá Terhelt8 IX. r. vádlottat – halmazati büntetésül – 1 év 8 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte és e vádlott szabadságvesztésének végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette.

Terhelt1 I. r., Terhelt3 III. r., valamint Terhelt7 VIII. r. vádlottakat kizárta a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből, míg a II. r., V. r., VI. r., VII. r. és IX. r. vádlottak esetében meghatározta a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének a legkorábbi időpontját, ami Terhelt8 IX. r. vádlottnál a szabadságvesztés végrehajtása esetére szól.

Terhelt1 I. r. vádlottnál a Törvényszék ... számú összbüntetési ítéletében engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette, egyben vele szemben 4 900 000 Ft vagyonekobzást rendelt el. Terhelt2 II. r. vádlott esetében 700 000 Ft és további 367 000 Ft, Terhelt3 III. r.

vádlottal szemben 1 539 250 Ft és egy férfi karóra, Terhelt4 V. r. vádlott tekintetében pedig 100 000 Ft vagyonelkobzásról döntött.

A fellebbezésekkel érintett I., II., III. és V. r. vádlottak esetében a törvényszék rendelkezett az előzetes fogvatartás és bűnügyi felügyelet hatálya alatt töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a legfoglalt bűnjelekről, valamint az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

[2] Az ítélet ellen kétirányban jelentettek be fellebbezést.

[3] Az ügyészség Terhelt1 I. r. vádlott terhére – a kiszabott fő- és mellékbüntetés mértékének lényeges súlyosítása érdekében – élt jogorvoslattal, míg a többi vádlott tekintetében tudomásul vette az elsőfokú bíróság határozatát. Indokai szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával lefolytatott bizonyítást követően megalapozott tényállást állapított meg. A jogorvoslattal érintett vádlottak bűnösségére törvényesen vont következtetést, a cselekmények jogi minősítése is helyes azzal, hogy a VIII. r. vádlottnál a bűncselekmény jogszabályhelye elírásra került. Az I. r. vádlott kivételével a büntetések is arányosak, azonban a különös visszaeső Terhelt1 büntetésének lényeges súlyosítása indokolt, ezért e körben a sérelmezett ítélet részbeni megváltoztatására, egyebekben helybenhagyására tett indítványt a rendelkező rész és az indokolás pontosításaival.

[4] Terhelt1 I. r. vádlott a bűnösség megállapítása miatt felmentésért, míg a védő a tényállás téves megállapítását sérelmezve és felmentés céljából jelentettek be fellebbezést. A védő utóbb írásban igen részletesen megindokolta a jogorvoslatát, amit további kiegészítéssel is ellátott. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, mert a törvényszék az I. r. vádlottal szemben hozott marasztaló döntését Terhelt2 II. r. vádlott terhelő vallomására alapította kizárólagosan, holott e vallomást ki kellett volna rekeszteni a bizonyítékok közül. E körben hivatkozott az Európai Bíróság joggyakorlatára – miszerint „ha a terhelttárs csak a nyomozási szakban tesz vallomást és a közvetlenség, valamint a nyilvánosság elve alapján nyugvó bírói eljárásban a vallomástételt megtagadja, a vallomásával kapcsolatban a terhelttárs és védője nem intézhet hozzá kérdéseket, úgy a terhelttársnak a nyomozás során tett vallomását bizonyítékként a terhelttárs bűnösségének megállapítása szempontjából figyelmen kívül kell hagyni”. Utalt továbbá a Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésére, valamint arra, hogy Terhelt2 II. r. vádlott a bíróság előtt megtagadta a vallomástételt, ezért hozzá nem tudtak kérdéseket intézni, ami sérti a fegyverek egyenlőségének elvét. Kifejtette azt az álláspontját is, hogyha a II. r. vádlott nyomozás során tett vallomását mégsem lehet kirekeszteni a bizonyítékok köréből, akkor figyelembe kell vennie az ítéltáblának azt, hogy Terhelt2 vallomása önmagában is ellentmondásokkal terhelt és a nyomozó hatóság preconcepciójához igazodó vallomás volt, mely tartalmi okból sem képezheti a tényállás alapját. Véleménye szerint a titkos adatszerzés során rögzített és nyílttá tett telefonbeszélgetések anyaga sem tartalmaz olyan bizonyítékot, ami Terhelt1 I. r. vádlott bűnösségét támasztaná alá. Ennek igazolására az elsőfokú eljárásban kihallgatott számos tanú vallomását elemezte, idézte. Ezt követően a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) 524. §-ára hivatkozott, melynek kapcsán rámutatott arra, hogy Terhelt2 II.

r. vádlott a 2018. december 3-án tartott tárgyaláson a tárgyalás jogáról nem mondott le, ezért értelemszerűen beismerő vallomása sincs, amit elfogadhatott volna a törvényszék, hiszen a beismerő vallomás feltételei nem teljesültek, ezzel „nincs bűnösséget elismerő vallomás”. Az I. r. vádlott védője továbbá arra is utalt, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor nem állapította meg azt, amit véleménye szerint számos tanú igazolt, miszerint Terhelt2 II. r. vádlott már 2015. év előtt is foglalkozott kábítószer-kereskedelemmel. Ennek érdekében fellebbezése indokolásának kiegészítésében több fénymásolt dokumentumot becsatolt (tanú 1 külföldi munkáltatói igazolása, 2015. júliustól októberig terjedő bérelszámolási lap, T2-ről 2014. június 9. napján feltöltött fotó, továbbá egy női ruháról készített kép) annak igazolására, hogy Terhelt2 II. r. vádlott már az I. r. vádlott szabadulása előtt, 2014-ben is kábítószerrel kereskedett, mely ellentmond azon, e terhelt nyomozási vallomásán alapuló ténymegállapításnak, hogy az I. r. vádlott ráhatására 2015-ben kezdte a jogellenes cselekménysort.

[5] Az I. r. vádlott védője a másodfokú eljárásban bizonyítási indítványt terjesztett elő egyrészt T3 tanúkihallgatása érdekében. E személy jelenleg Terhelt1 I. r. vádlott zárkatársa a ... Büntetés-végrehajtási Intézetben és állítása szerint azt tudja bizonyítani, hogy 2014-ben T4-el együtt ő is vásárolt kábítószerrel Terhelt2 II. r. vádlottól. Bejelentette, hogy a lehallgatási anyagban és az elsőfokú ítéletben is „...ként” szereplő személy T5, akinek lakcímét közölve indítványozta a tanúkihallgatását annak cáfolatára, hogy az I. r. vádlottal a kábítószerrel összefüggésben került kapcsolatba. Az I. r. vádlott másik védője, benyújtó7 a terhelt egészségi állapotának, a „börtöntűrő képesség” vizsgálatára igazságügyi orvosszakértő kirendelését, továbbá igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény beszerzését indítványozta, utóbbit az I. r. vádlott kábítószerélvező életvitelének igazolására.

[6] Terhelt2 II. r. vádlott védője kizárólag a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést. A fellebbezés írásbeli indokolásában nyomatékos enyhítő körülményként kérte figyelembe venni és értékelni az időmúlást, ezzel együtt azt, hogy védence hosszú ideig állt büntetőeljárás hatálya alatt, rendezett családi életet él és egy kiskorú gyermekről gondoskodik, továbbá „nagyban hozzájárult a tényállás teljes körű felderítéséhez”.

[7] Terhelt3 III. r. vádlott és a védője szintén csak a büntetés enyhítése céljából jelentettek be jogorvoslatot, amelyet a védő írásban indokolt. Az iratokhoz becsatolt és védői felkérésre készített orvosi dokumentumom alapján indítványt tett a vádlott igazságügyi elme- és orvosszakértői vizsgálatára, idegrendszeri betegségének szakértői bizonyítására, mely igazolt betegség jelentős súlyú enyhítő tényezőnek minősül.

[8] Terhelt4 V. r. vádlott a védője – nem vitatva a tényállást – a büntetés enyhítése érdekében fellebbezett.

[9] Terhelt5 VI. r., Terhelt6 VII. r. és Terhelt7 VIII. r. védője is kizárólag e vádlottak büntetésének az enyhítése érdekében terjesztett elő perorvoslatot. Fellebbezése indokolásában

kifejtette, hogy az érintett vádlottak terhére megállapított bűncselekmények jogi minősítése Terhelt7 VIII. r. vádlott kivételével nagyrészt helytálló, az ítélet rendelkező részében azonban elírás történt. Vitatta viszont a bünszövetség megállapítását, mert álláspontja szerint e bűnkapcsolatra nem utalnak a megállapított tények. E három vádlott esetében ezért súlyosító körülményként sem lehet ezt a terhükre értékelni. Utalt a jelentős időmúlásra, továbbá arra, hogy Terhelt6 VII. r. vádlott idős hozzátartozóját gondozza, ezért a büntetését úgy indítványozta enyhíteni, hogy lehetőség legyen a szabadságvesztés végrehajtásának a felfüggesztésére, míg Terhelt5 VI. r., valamint Terhelt7 VIII. r. vádlottak büntetését méltányos tartamban kérte meghatározni, enyhíteni.

[10] Terhelt8 IX. r. vádlott és a védője kizárólag az előzetes mentesítés céljából éltek fellebbezéssel, amelyet a vádlott és a védő írásban is megindokoltak, azzal érvelve, hogy a kedvező terhelti személyi körülményei megalapozzák az érdemességet.

[11] Az elsőfokú bíróság marasztaló ítéletet hozott még IV. r. vádlottal szemben is, aki tudomásul vette védőjével együtt a határozatot, amely ügyészi fellebbezés hiányában 2020. július 13. napján esetében első fokon jogerőre emelkedett.

[12] A ...Fellebbviteli Főügyészség a ... számú átiratában Terhelt1 I. r. vádlott terhére bejelentett ügyészségi fellebbezést – annak helyes indokai alapján – fenntartotta és a kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosítását tartotta szükségesnek. Indítványt tett Terhelt7 VIII. r. vádlott esetében az elsőfokú ítélet rendelkező részében – elírás miatt – a bűncselekmény jogszabályhelyének helyesbítésére, továbbá a tolmácsolással – amely tanú11 tanút érintette és nem a vádlottakat – felmerült költség vádlottakra terhelésére, egyebekben pedig a törvényszék ítéletének a helybenhagyására, mivel az enyhítésre irányuló jogorvoslatokat nem tartotta megalapozottnak. Emellett szükségesnek tartotta a vádlottak korábbi büntetéseire vonatkozó adatok kiegészítését, pontosítását, valamint az elsőfokú ítélet tényállásának és indokolásának elírások miatti helyesbítését.

[13] Az ítéltábla az ügyészségi és védelmi fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el. Bizonyítás felvételét a Be. 594. § (1) bekezdésében írt feltételek hiányában nem tartotta indokoltnak, melyből következően a másodfokú eljárásban Terhelt1 I. r. és Terhelt3 III. r. vádlottak védőinek bizonyítási indítványait elutasította. Az ítéltábla az indítványok elutasításáról a bizonyítékok értékelésének revíziója során ad részletesen számot.

[14] A nyilvános ülésen az ügyész a vádhatósági fellebbezést és az írásbeli észrevételében foglaltakat fenntartotta, mint ahogy a védők is a perorvoslatuk érdemét és azok indokait. Terhelt1 I. r. vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangoztatta, a többi megjelent vádlott a cselekmény megbánására is utalva a büntetés enyhítését kérte.

[15] Az ügyész és a védelmi fellebbezések – Terhelt3 III. r. vádlottat érintő kivétellel – nem alaposak.

[16] A másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján – eltérő törvényi rendelkezés hiányában – az ítélet megalapozottságát, illetve az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki és milyen okból fellebbezett (teljes revízió). A felülbírálat a Be. 590. § (9) bekezdés értelmében csak a fellebbezéssel érintett vádlottakra terjedt ki, így IV. r. vádlottat nem érintette. Ugyanakkor az 590. § (10) bekezdése a teljes felülbírálatot követelte meg Terhelt1 I. r. vádlotton túlmenően azon vádlottaknál is, akik a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja értelmében szankciós fellebbezést jelentettek be. Ennek indoka, hogy alapvetően ugyanazon bűncselekmény – az I. r. vádlott cselekvőségével is érintett kábítószer-kereskedelem és ahhoz fűződő kábítószer birtoklása – kapcsán egy jogosult a tényállást és a bűnösség megállapítását is támadta. Terhelt2 II. r. vádlott ugyan az elsőfokú bírósági álláspont szerint szabályos bűnösséget beismerő nyilatkozatot tett, azonban a később részletezettek szerint a beismerés nem volt perrendszerű, a többi vádlottnál azonban elfogadható, viszont a mértékes fellebbezésük ellenére cselekményeik részben közvetlenül, részben közvetve összefüggnék az I. r. vádlott magatartásával, ezért a nem vitásan sajátos perjogi helyzetben a teljes felülbírálat nem volt mellőzhető.

[17] A felülbírálat kapcsán kiemелendő továbbá, hogy a törvényszék a büntetőeljárást az 1998. évi XIX. törvényt alkalmazva kezdte el, majd a 2018. július 1. napján hatályba lépett új büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény szerint folytatta, s fejezte azt be. A Be. 868. § (1) bekezdése értelmében e törvény rendelkezéseit a hatálybalépéskor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell, míg a Be. 870. § (1) bekezdése alapján a törvény hatálybalépéskor folyamatban lévő büntetőeljárásokban az azt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a Be. másként szabályozza.

[18] A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást alapvetően a perrendi szabályokat betartva folytatta le. Nem vétett sem abszolút, sem pedig olyan relatív perjogi hibát, amely az érdemi felülbírálatot kizárta volna. E körben kell utalni arra, hogy nem került sor a Be. 608. § (1) bekezdésében írt feltétlen, illetve a Be. 609. § (1) bekezdésében szabályozott relatív eljárási szabálysértésre.

[19] Az elsőfokú bíróság a bizonyítás során ugyanakkor részben eltért az eljárási szabályoktól, illetve az akkor még egyes új jogintézményekre vonatkozó normákat nem mindig értelmezte megfelelően. Ezen eljárási kérdések kapcsán az ítéltábla a következőkben foglal állást.

[20] A védői érvelés annyiban alapos, hogy Terhelt2 II. r. vádlott esetében nem mondható ki a bűnösséget elismerő nyilatkozat elfogadásának szabályossága. Ezért az erre való elsőfokú bírósági hivatkozás valóban téves. A bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadásának azonban nem az az akadály, hogy a vádlott nem tett a bírósági eljárásban vallomást, hanem az, hogy a tárgyaláshoz való jogáról nem mondott le, mely alapvető feltétele a Be. 504. § (1) bekezdése szerint a Be. 524. § (1) bekezdésére is tekintettel a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadásának. A tárgyalásról való lemondás hiányában a bűnösséget elismerő nyilatkozat nem fogadható el és annak jogkövetkezményei sem alkalmazhatók. A bíróság egyébként nem is alkalmazta a jogkövetkezményeket, mert ezen esetben a hosszas bizonyítási eljárás helyett nyomban ügydöntő határozatot hozott volna. Az egyébként valóban – tévesen – deklarált elfogadásnak ezért nem volt jelentősége és az semmiben sem hatott ki Terhelt2 II. r. vádlott törvényes és ezért értékelés alapját képező nyomozási vallomásai felhasználására.

[21] Terhelt2 II. r. vádlott hallgatása kapcsán kell utalni a Be. 185. § (1) bekezdésének a) pontjára, mely szerint a terhelt nem köteles vallomást tenni, a vallomástételt, illetve az egyes kérdésekre történő válaszadást a kihallgatás folyamán bármikor megtagadhatja. Amennyiben a terhelt ezzel a jogával él, akkor hozzá kérdés nem intézhető, de ez nem jelenti a védői jogok csorbítását, mivel ez a terhelt szubjektív belátásán alapul, a vallomástételt kikényszeríteni pedig semmilyen módon nem lehet. A magyar perjogban megszilárdult Miranda elvből eredő hallgatás joga az egyik legfontosabb terhelti jogosítvány. A részletes vallomás hiánya egyébként nem zárja ki a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadását, hiszen itt nem vallomásról, hanem nyilatkozatról van szó. A két intézményt el kell határolni. A vallomás bizonyítási eszköz, melynek tartalma maga a bizonyíték. A nyilatkozat pedig egy kijelentés, vélemény formálás, jelen esetben a terhelt részéről a bűnösségről. E körben utal az ítéltábla a BH2021. 35. eseti döntés (mint követendő precedens jellegű határozat) II. pontjára, miszerint, ha a vádlott hallgat, akkor ebből sem számára terhelő, sem kedvező körülményre nem lehet következtetni (ez a nem létező valóság). Ez irányadónak tekinthető más terheltekkel összefüggésben is. A védői érvekkel szemben ezért a hallgatás a II. r. és I. r. vádlottra sem pozitív, sem negatív formában nem hat ki és ezt a Kúria a Be. alkalmazása során, viszonylag új, a Bhar.III.1.530/2019. számú ügyben erősítette meg. E döntéstől eltérésre sem dogmatikai, sem elméleti alapon nincs indok.

[22] A Be. 183. § (1) bekezdése szerint a terhelt vallomásának minősül minden olyan, a büntetőeljárásban a terhelti figyelmeztetés utáni, bíróság, ügyészség vagy nyomozó hatóság előtt tett, illetve ezeknek címzett szóbeli vagy írásbeli közlés, amelyben a bizonyítás tárgyára vonatkozó tényt állít a terhelt. Terhelt2 II. r. vádlott nyomozás során tett részletes és önmagára, valamint vádlott-társaira is terhelő vallomást, ami a törvényszék rendelkezésére állt és annak bizonyítékként értékelése szabályosan meg is történt, mivel nem merült fel semmilyen olyan tényadat arra, hogy ezt a vallomást ne törvényesen vették volna fel.

[23] Az eljárási cselekmény idején hatályos 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban régi Be.) 78. § (4) bekezdése a hatályos Be. 167. § (5) bekezdésével egyezően rögzíti, hogy csak az olyan bizonyítási eszközből származó tény nem értékelhető bizonyítékként, amelyet a bíróság, az ügyészség, a nyomozó hatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon, vagy a résztvevők büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmével szerzett meg. Erre azonban nem

került sor, ezért Terhelt2 II. r. vádlott nyomozási vallomásának a bizonyítékok köréből történő kirekesztésére nem volt törvényes alap, így az I. r. vádlott védőjének erre irányuló indítványa alaptalan volt.

[24] A törvényszék több tárgyalási napon is úgy folytatta a bizonyítást, hogy azon nem voltak jelen Terhelt4 V. r., Terhelt5 VI. r., Terhelt6 VII. r., Terhelt7 VIII. r. és Terhelt8 IX. r. vádlottak. Mindez azonban nem jelentett eljárási szabálysértést, mert egyrészt a több vádlott ellen folyó ügyben távollétükben folytatott bizonyítás őket nem érintette, így a tárgyalás a Be. 429. § (1) bekezdés alkalmazásával megtartható volt, másrészt a per során a bűnösséget elismerő vádlottak a *tárgyaláson való részvétel* jogáról lemondtak, melyet a bíróság elfogadott, ezért a Be. 428. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel sem volt kötelező a terhelti jelenlét. A tárgyaláson való részvétel jogáról lemondás alkalmazása során viszonylag új jogintézmény volt, a kézbesítési megbízás kapcsán a pervitel nem volt teljeskörű, azonban az egyértelmű, hogy az érintettek megismerték jogaikat és a bíróság pedig elfogadta a távollétet. Ettől függetlenül egyes vádlottak megjelentek a tárgyalásokon.

[25] A fellebbezéssel érintett vádlottak az őket érintő bizonyítás során végig jelen voltak. Összegezve: a terhelti jelenléttel összefüggésben nem volt perjogi hiba. A nemleges megállapítás viszont szükséges volt, mert a bíróság éveken át tartott nagyszámú tárgyalást és az eljárásjog megfelelő követhetősége érdekében vizsgálni kellett részleteiben is a bizonyítás menetét. Megjegyzendő e körben, hogy Terhelt2 II. r. vádlott kivételével a bíróság a bűnösséget elismerő többi perorvoslattal érintett vádlottnál elkülönítést követően már jóval korábban meghozhatta volna ítéletét. Ennek fennálltak ugyanis az eljárásjogi feltételei. A terhelti vallomásaik később felhasználhatók lettek volna, mert a peranyag részei, de tanúkihallgatásuk sem kizárt. Az tény, hogy ilyen eljárásban felmerül egy bűncselekményre nézve az eltérő tényállás megállapításának lehetősége, de ezzel a több vádlottas ügyben az előkészítő ülésen történő ítélethozatal bevezetésével a jogalkotó számolt és ez meghatározza a jogalkalmazást is.

[26] A védelem az eljárásban vitatta a vád törvényességét is. A vád azonban megfelelt a vádemelés során hatályos régi Be. előírásainak, sem formai, sem tartalmi szempontból nem észlelt a másodfokú bíróság olyan körülményt, mely a vád törvényességét megkérdőjelezné, figyelembe véve a vádemelés során hatályos és alkalmazandó 1. BK véleményben is foglalt részletes iránymutatást.

[27] A tényállás felülbírálata során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és döntően megalapozott tényállást [Be. 561. § (3) bekezdés c) pont] állapított meg, mely csak szűk körben volt megalapozatlan kisebb hiányosságok és főként elírásból eredő iratellenesség miatt [Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pont] miatt. Megalapozatlanság egyes évszámok, törvényhely és közterület nevének leírása kapcsán volt észlelhető a [93], [108], [151] és [170] bekezdésben. Emellett egyes vádlottak korábbi büntetéseire vonatkozóan megállapított tények [Be. 561. § (2) bekezdés b) pont] voltak pontatlanul rögzítve.

[28] A megalapozatlanság részbeni, azt a másodfokú bíróságnak ki kellett küszöbölnie. Az ítéltábla a tényállást a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján a következők szerint helyesbíti, illetve pontosítja a korábbi elítélésre vonatkozó adatokat, követve az elsőfokú határozat szerkezeti elemeit.

[29] Indokolás [7] bekezdés: Terhelt1 I. r. vádlottat a jelzett határozatban a bíróság 2 év közügyektől eltiltásra is ítélte.

[30] [16] bekezdés: Terhelt3 III. r. vádlott ... családi állapotú. Az eljárás során egészségi állapota megromlott, tünetei, folyamatos kézremegése a ...-.... gyanúját vetette fel.

[31] [17] bekezdés: A bíróság e részben feltüntetett ítéletében megállapította, hogy Terhelt3 III. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

[32] [18] bekezdés: A közokirat-hamisítás büntette 3 rendbeli és Terhelt3 III. r. vádlottat a bíróság kizárta a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből. Elkövetési idő volt még 2009. december 7. napja is.

[33] [29] bekezdés: Terhelt7 VIII. r. vádlott elítélésénél elkövetési idő volt 2007. január 11., továbbá 2007. február 5-7. napja közötti időszak is.

[34] Terhelt7 VIII. r. vádlott a [36] bekezdésben írt összbüntetési ítélettel megállapított szabadságvesztésből 2012. október 30. napján szabadult, mint ahogy az összbüntetési időponthoz mérten az összbüntetésbe foglalás által ez az időpont irányadó a [27]-[35] bekezdésben írt ítéleteknél is.

[35] [93] bekezdés: A bérleti szerződés keltének évszáma: 2015.

[36] [95] bekezdés: A vevő helyesen: bérlő.

[37] [108] bekezdés: Terhelt1 I. r. vádlott a szabadságvesztés büntetéséből 2015. április 23-án szabadult feltételes kedvezménnyel.

[38] [151] bekezdés, 33. oldal: A törvényhely száma: Btk. 461. §.

[39] [170] bekezdés: Az ... tér neve:

[40] A másodfokú bíróság a nagyrészt elírásból eredő ténybeli hibákat az elsőfokú bíróság által megvizsgált bünyügyi iratok tartalma, így az erkölcsi bizonyítványok, más elítélésre vonatkozó okiratok, a törvényszék által elfogadott terhelti vallomások és okirati bizonyítékok alapján egészítette ki, illetve helyesbítette. A tényállás módosítás nem érdemi, a valóságosság érdekében azonban szükséges volt a helyesbítés.

[41] A kiegészítéssel és helyesbítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált és a Be. 593. § (3) bekezdése alapján a másodfokú bírósági eljárásban is irányadó, továbbá a vádlottak korábbi büntetéseire vonatkozó lényeges, egyébként általában bizonyítást nem csak megállapítást igénylő, a közhitelű nyilvántartásban szereplő adatok (Kúria Bfv.I.611/2019/10.) is hiánymentesek.

[42] Az ítélet indokolásának egyéb részei is helyesbítésre szorultak a következők szerint. A [327] bekezdésben a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény 2018. július 1-jén lépett hatályba. A [410] bekezdésében is szükséges helyesbíteni az elírásokat, így 1988. évi 17. tvr., 1965. évi 4. tvr., a kábítószer egyezmény melléklete helyesen I. és II., 1979. évi 25. tvr., továbbá a bécsi egyezmény évszáma helyesen 1971. A [435] bekezdésben a helyes törvényhely a Btk. 81. §-a helyett a 80. §, míg a [467] bekezdésben a Terhelt5 VI. r. vádlottnál a feltételes szabadságról szóló rendelkezés törvényhelye a Btk. 38. § (2) bekezdés b) pont, a [474] bekezdés utolsó sorában pedig a Btk. 72. § (1) bekezdés a) pontja alapján történt a digitális mérleg elkobzása.

[43] Mindezek után elsődlegesen azt kell leszögezni, hogy az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és az ügyben igen nagy számú tanút kihallgatott, illetve vallomásaikat ismertette. Utalni kell arra is, hogy Terhelt1 I. r. vádlott védője mind fellebbezésének írásbeli indokolásában, mind pedig a másodfokú eljárásban előadott perbeszédében hivatkozott tanú14a tanúvallomására, ám a tanú Terhelt2 II. r. vádlott élettársaként megtagadta a vallomástételt a bíróság előtt, ezért a régi Be. alkalmazásával rögzített nyomozási vallomásait bizonyítékként nem lehetett értékelni, miként az elsőfokú bíróság ezt nem is tette és annak tartalma semmilyen következtetés levonására nem adhatott alapot.

[44] A törvényszék a bizonyítás során – figyelemmel az I. r. vádlott bűncselekmény elkövetését tagadó védekezésére – helyt adott a védői bizonyítási indítványok jelentős

részének és több, az I. r. vádlotthoz kapcsolódó tanút is kihallgatott, akiknek vallomását bizonyítékként értékelte. A kábítószer mennyisége tekintetében pedig a vádlottakra legkedvezőbb mennyiségeket vette figyelembe.

[45] A törvényszék a büntetőügy eldöntése szempontjából szükséges és releváns bizonyítékokat egyenként és összességében megvizsgálta. Különös hangsúlyt fektetett Terhelt1 I. r. vádlott következetes, a terhére rótt bűncselekmény elkövetését tagadó védekezésére. Elemzés tárgyává tette e szempontból Terhelt2 II. r. vádlott terhelő vallomását. E vallomásokat összevetette a később beismerő nyilatkozatot tett és a jogorvoslattal érintett többi vádlott-társ vallomásaival is. Összefüggéseiben értékelte a vádlottak és a kihallgatott számos tanú vallomását. Az így rendelkezésére álló információkat összevetette a lehallgatott telefonbeszélgetések tartalmával, amelyeket a logika szabályai szerint értékelt és vett figyelembe. Mindezek alapján kijelenthető, hogy az elsőfokú bíróság igen széleskörű bizonyítást folytatott le és az I. r. vádlott terhére megállapított bűncselekmény elkövetését nem kizárólag a II. r. vádlott terhelő vallomására alapította, miként erre a védő hivatkozott. Értékelte e körben T6 tanú vallomását, aki a Kft.1 és korábban a Kft.2 könyvelőjeként rálátott e cégek anyagi helyzetére. Ennek következtében a törvényszék helytállóan foglalt állást arról, hogy a könyvelői tényadatok alapján 2015. évben a Kft.3 költségeinek, kiadásainak, bevételeinek különbözete nem biztosította a "I.r. vádlott család" megélhetését és ezt nem befolyásolta a 2016. nyarán alakult Kft.4 sem ([365] bekezdés).

[46] Kétségtelen, hogy Terhelt1 I. r. vádlott terhére elsősorban Terhelt2 II. r. vádlott nyomozási vallomása jelentett terhelő bizonyítékot, de az idézetek szerint korántsem csak az, ugyanis a közvetlen bizonyítékok mellett hangsúlyos volt az ügyben a közvetett bizonyítás is, melynek adatai szintén a vádat megerősítő bizonyítékot jelentettek. A közvetett bizonyítás lényege a tényből tényre következtetés. Közvetett bizonyíték esetén a hangsúly nem a bizonyíték mibenlétén, hanem a más bizonyítékokhoz való kötődésén van (BH2021. 35.II.).

[47] Terhelt1 I. r. vádlott terhére az elsődleges közvetlen bizonyíték Terhelt2 II. r. vádlott törvényes nyomozási vallomása, mely részletekbe menő, érdemi ellentmondásoktól mentes, életszerű és megerősített tárgyi bizonyítékok, így a lefoglalt kábítószer, a gyártás helyszíne, valamint a hálózatban résztvevő más terhelttársak, különösen Kánay Péter László III. r. és IV. r. vádlottak vallomása által, akik ugyan nem igazolták az I. r. vádlott bűnös részvételét, azt viszont igen, hogy a II. r. vádlott kábítószer terjesztéssel foglalkozott. A jelzett közvetlen bizonyíték alapján egyrészt közvetlenül, másfelől a közvetett bizonyítás szabályai szerint a logika rendjét megtartva, törvényesen állapította meg az elsőfokú bíróság a tényállást az I. r. vádlott esetében is.

[48] A kiinduló tények Terhelt2 II. r. vádlott kábítószerrel előállító és terjesztő magatartását leíró múltbeli események, melyeket a bíróság valóban fogadott el. E ténymegállapítás minden tekintetben hibátlan, mint ahogy részben az is közvetlen bizonyítékon alapszik, hogy Terhelt1 I. r. vádlott irányítója volt a gyártásnak és a kereskedelemnek is. Emellett közvetett bizonyíték az elsőfokú bíróság is helyesen felismertek és a már e határozatban is felhívtak szerint:

- az I. r. vádlotthoz köthető ruhakészítő és értékesítő társaság anyagi helyzetére vonatkozó könyvelői tanúvallomás,
- az a tény, hogy az I. r. vádlott családja cégének működési helye is a kábítószer készítését igazolta,
- s hangsúlyos e körben a telefonlehallgatások anyaga, különösen tanú11 tanút és az eljárásban nem azonosított ... nevű személyt érintően.

[49] Az elsőfokú bíróság mindezek tükrében okszerűen és a logika szabályait is szem előtt tartva foglalt állást Terhelt1 I. r. vádlott felelősségét megalapozó tényállás tekintetében, melyet egymáshoz szervesen kapcsolódó bizonyítékok erősítettek meg.

[50] Az I. r. vádlott és a védője a feltárt bizonyítékokat a törvényszéktől eltérően értékelték és erre tettek indítványt a másodfokú bíróság felé, amivel a felmentésre irányuló fellebbezésük alaposságát kívánták alátámasztani. Ezzel viszont az elsőfokú bíróság okszerű bizonyítékértékelő tevékenységét támadták, ami a tényálláshoz kötöttség elvéből következően eredményre nem vezethetett. Ennek indokát a Be. 167. § (3) bekezdése adja, mely szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítéknak nincs a törvényben előre meghatározott bizonyító ereje. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességében szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése, s védett mikénti mérlegelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10. [37]-[38]).

[51] A teljeskörű felülbírálat folytán emeli ki az ítéltábla, hogy a többi fellebbezéssel érintett vádlottnál is hibátlan a mérlegelés és a tényállást a beismerő terhelti vallomásokon kívül a lefoglalt kábítószer, a tanúbizonyítás, továbbá a telefon lehallgatásokat rögzítő okiratok is alátámasztották.

[52] A másodfokú eljárásban Terhelt1 I. r. vádlott védője a már idézettek szerint szakértői és tanúbizonyításra, Terhelt3 III. r. vádlott védője pedig a vádlott egészségi állapota kapcsán szintén szakértői bizonyításra tett indítványt, melyet az ítéltábla a nyilvános ülésen elutasított. Az elutasítás indoka a következő.

[53] Terhelt1 I. r. vádlottnál nem vitatott az elszenvedett izomsérülése és az ezt szükségessé tevő orvosi ellátás indokoltsága. Ezt az orvosi dokumentumok igazolták és a másodfokú bíróság is értékelte, figyelembe véve a büntetés-végrehajtás tájékoztatását, hogy a sérülés a vádlott életét nem fenyegeti, egészségi ellátása büntetés-végrehajtási keretek között is megoldható. E részben ezért a bizonyítás kiegészítésére nem volt alap, de szükségtelen volt elmeorvosszakértői bizonyítás. Az bizonyítás anyagában, utalva különösen a korábbi elítélésekre, nem merült fel olyan adat, körülmény, amely e vádlott elmeműködésének bármilyen zavarát igazolta volna. A kábítószer fogyasztását elismerte, ugyanakkor ennek a kifejtettek ismeretében nincs relevanciája. Az eljárás adatai ekként nem utaltak arra, hogy kábítószer fogyasztása vagy bármilyen ok miatt a vádlott a büntethetőségét érintően kóros

elmeállapotú lenne, ezért a bizonyítási indítvány e részben sem volt alapos. Maga a tényállás jellege, a cselekmény szervezett, részben leplezett formája is mind ez ellen szól, mely jó intellektust és szervezőkészséget igényelt.

[54] Az ítélet 68. oldal [396] bekezdésében a „... becenevű”, a védelem által T5ként megjelölt személy lehallgatott telefonbeszélgetésének tartalma ismert. A beszélgetés tartalmából pedig a kérdéses napon 19 óra 28 perckor nyilvánvalóan nem egy, vagy két üveg bor beszerzéséről, e személyhez való szállításáról volt szó, hiszen ilyenről sem az I. r., sem pedig a beszélgetésben érintett Terhelt2 II. r. vádlott nem foglalkozott. Az esetleges tagadó tartalmú tanúvallomás sem kérdőjelezheti meg az elsőfokú bíróság ténybeli következtetését, miszerint a beszélgetés tárgya kábítószer volt, figyelemmel a szöveg józan ész szerinti és logikus értelmezésére, nem utolsósorban Terhelt2 II. r. vádlott terhelő nyomozási vallomásra. A védő egyébként sem okirattal, sem más tárgyi bizonyítékkal (hangszakértői vélemény) nem erősítette meg, hogy a hivatkozott T5 azonos a telefonáló személlyel, de még ha azonos lenne sem tudná az elsőfokú bírósági mérlegelést és a megalapozott tényállást befolyásolni a tanúvallomása. A beszélgetésből, figyelemmel a II. r. vádlott szerepére is, egyértelmű következtetés vonható le arra, hogy nem borról, hanem kábítószerrel volt szó.

[55] Terhelt1 I. r. vádlott jelenlegi zárkatársa tanúkihallgatása sem volt szükséges. Egyrészt Terhelt2 II. r. vádlott kábítószer-kereskedelmi tevékenysége nem volt vád tárgyává téve 2015. évet megelőzően. A bíróság pedig a vádbeli tényálláshoz kötve van és vád tárgyává nem tett tényekre bizonyítást nem folytat. Az I. r. vádlott szerepét pedig az nem érinti, hogy a II. r. vádlott esetlegesen már 2014. évben is folytatott kábítószer-kereskedői tevékenységet, ez ugyanis nem zárja ki, hogy 2015-ben az I. r. vádlott közreműködésével végezte a kereskedést a tényállásban írt módon. A 2014-ben folytatott tevékenység bizonyítását célozta a védő a különböző tárgyi bizonyítékok (okiratok, fényképek) csatolásával, melyek legfeljebb azt a vád tárgyává nem tett tényt bizonyíthatták volna, hogy Terhelt2 II. r. vádlott már 2014-ben is árusított kábítószert, ez azonban egyrészt nem állapítható meg a vádelv folytán, másrészt semmilyen kihatása nincs az I. r. vádlott cselekményének bizonyítására és megítélésére. A bizonyítási indítvány így e részében sem volt alapos.

[56] Terhelt3 III. r. vádlott védőjének indítványát pedig azért utasította el a másodfokú bíróság, mert e vádlott romló egészségi állapotát a védelem által prezentált és az ítéltábla által értékelt bizonyítékok önmagukban tanúsították, így a bizonyítás kiegészítése csak az eljárás szükségtelen elhúzódását eredményezte volna. A másodfokú bíróság közvetlenül is meggyőződhetett az idegrendszeri betegség súlyosbodásáról, mely nem vitatott tény, ezért külön szakértői vizsgálata nem volt indokolt, függetlenül attól, hogy az ügyészség támogatta a másodfokú eljárásban az indítványt.

[57] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a fellebbezéssel érintett vádlottak bűnösségére és a cselekményeik minősítése is megfelel az anyagi jognak.

[58] Az elsőfokú bíróság részletesen megindokolta, hogy Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r. és Terhelt4 V. r. vádlottak terhére milyen okok folytán állapítható meg a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulatában szabályozott kábítószer-kereskedés. A rendelkező részben az elsőfokú bíróság az elkövetési fordulatra nem utalt, viszont az szükséges, ezért a fordulatot a másodfokú bíróság e vádlottaknál feltüntette.

[59] A kábítószer-kereskedelem törvényi tényállásának megvalósulásánál változatlanul irányadók az 1/2007. Büntető jogegységi határozat (továbbiakban 1/2007. BJE) IV. pontjában írt, a bíróságokra kötelező, továbbá az 57. BK vélemény iránymutatásai, valamint egyes precedens jellegű döntések (BH2017. 144., BH2019. 38., Kúria Bfv.II.328/2019/8., Bfv.III.279/2020/8.). A törvényi rendelkezéseket és a bírói gyakorlatot figyelembe véve ezért az I. r., III. r. és V. r. vádlottaknál törvényes a kereskedés megállapítása. Az I. r., II. r. és III. r. vádlottaknál a bünszövetség és a jelentős mennyiségre elkövetés, az V. r. vádlottnál pedig a bünszövetség minősítette súlyosabban a bűncselekményt.

[60] Terhelt5 VI. r., Terhelt6 VII. r. és IX. r. vádlottak cselekményének minősítése is törvényes, és az elsőfokú bíróság e körben is megfelelő indokolást adott.

[61] Terhelt7 VIII. r. vádlott esetében – nyilvánvalóan leírási hiba miatt – viszont helyesbíteni kellett a terhére megállapított bűncselekmény törvényhelyének a megjelölését, utalva az ügyészi vádra, illetve az elsőfokú bíróság helyes jogi indokolására is ([406] bekezdés), ezért a Btk. 178. § (1) és (2) bekezdés b) pont helyett az *a) pont* ab) alpont a helyes, amit rögzített is a másodfokú bíróság az ítéletének rendelkező részében. Megjegyzi az ítéltábla, hogy ez a helyesbítés nem jelenti a bűncselekmény jogi minősítésének a megváltoztatását, mert az indokolás helytálló volt s a rendelkező rész pontatlanságát nyilvánvalóan leírási hiba okozta.

[62] A törvényszék részletesen megindokolta, azt is, hogy az érintett vádlottaknál miért állapította meg a Btk. 459. § (2) bekezdés 2. pontja szerinti bünszövetséget, utalva a IV. számú Büntető Elvi Döntésre is. A terheltek bünszövetségben követik el a kábítószer-kereskedelemt, illetve a kábítószer birtoklás büntettét, ha tisztában vannak egymás kábítószerrel kapcsolatos tevékenységének jellegével és céljával. A bünszövetség megvalósulásához szükséges előzetes megállapodás fogalma nem értelmezhető úgy, hogy arra szükségképpen a legelső részcselekmény megkezdése előtt kell sort keríteni (Kúria Bfv.I.205/2019/9.).

[63] A fellebbezéssel érintett valamennyi vádlottnál a törvényszék megállapította a társtettesiséget, ami az irányadó tényállás alapján törvényes. Természetesen a vádlottak nem tudtak mindegyik vádlott-társ cselekményéről, de mindegyikük cselekvősége több vádlott-

társsal volt összefüggésben, akik értelemszerűen szándékegységben, egymás cselekményéről tudva valósítottak meg bűncselekményt.

[64] Az elsőfokú bíróság jórészt helyesen tárta fel a bűnösségi körülményeket, amelyek kiegészítendők és helyesbítendők a következők szerint:

[65] Az 56. BK vélemény II.2. pontjának iránymutatása alapján nem a többszörös, különös visszaesői minőségnek van súlyosító hatása, hanem az ezt megalapozó elítéléseken túli büntetetttségnek (I. r., III. r. és VIII. r. vádlottak). A fellebbezéssel érintett vádlottak fogyasztottak kábítószer, amit részben a vallomásukban elismertek, részben igazságügyi orvosszakértői véleményekkel, laborleletekkel alátámasztva bizonyítottak. Ez a cselekmény külön nem minősíthető, mert beleolvad a súlyosabban minősülő egészséget veszélyeztető és vád tárgyává tett bűncselekményekbe, figyelemmel a Btk. 178. § (6) bekezdésében írtakra, ezért ezt súlyosító körülményként kellett figyelembe venni a vádlottak terhére.

[66] Terhelt3 III. r. vádlottnál további enyhítő hatása van idegrendszeri megbetegedésének, illetve a betegség súlyosbodásának.

[67] Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetések neme és mértéke törvényes. Igazodnak az elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyához, a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességhez, a kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekhez.

[68] Az így kiszabott büntetések tettarányosak és az ítélet belső arányossága sem sérült, ezért Terhelt1 vádlott I. r. vádlott esetében az ítéltábla nem talált törvényes lehetőséget az a büntetés súlyosítására. A különös visszaesővel szemben kiszabott büntetés és mellékbüntetés túl szigorúnak semmiképp sem minősíthető, ezért enyhítése szóba sem kerülhetett.

[69] Kizárólag a szankciót támadó vádlottak büntetése sem túl súlyos, figyelemmel az irányadó büntetési tételekre, valamint a bűncselekmények tárgyát képező kábítószer mennyiségére és részben a társas elkövetés veszélyesebb formájára. Az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte a bűnösség elismerését, amikor a büntetést kiszabta.

[70] Erre tekintettel sem a vádhatóság súlyosításra irányuló jogorvoslata, sem a vádlottak és a védők enyhítést célzó fellebbezése nem foghatott helyt, mivel a kiszabott büntetések megfelelően szolgálják a Btk. 79. §-ában írt büntetési célt, a társadalom védelmét és megfelelnek a büntetiskiszabási elveknek és az egyéniesítés szempontjainak is.

[71] Terhelt3 III. r. vádlottnál egészségi állapotának jól látható megromlására, orvosi dokumentumokkal igazolt betegségére tekintettel a másodfokú bíróság a Btk. 35. § (2) bekezdését alkalmazva a törvényben előírt fegyháznál eggyel enyhébb, börtön végrehajtási fokozatot határozott meg. E részben változtatta meg az elsőfokú ítélet büntetéskiszabásra vonatkozó rendelkezéseit. Az enyhébb fokozat megállapítását a vádlott javára feltárt alanyi enyhítő tényezők megfelelően indokolták.

[72] Terhelt8 IX. r. vádlott vonatkozásában a fellebbezés kizárólag az előzetes mentesítést célozta. E vádlott szabadságvesztés büntetése végrehajtásának a felfüggesztésével egyetértett az ítéltábla és törvényes a próbaidő viszonylag hosszabb időtartamban (3 év) való meghatározása is. Ugyanakkor nem vitatva e vádlott életében bekövetkező pozitív irányú változásokat, a másodfokú bíróság a terhére megállapított bűncselekmények jellegét és azok igen nagymértékű és országos elszaporodottságát is figyelembe véve, utalva a bűnhalmazatra is, a büntetési célok érvényre juttatása érdekében a Btk. 102. § (1) bekezdésében írt előzetes mentesítés alkalmazását nem látta indokoltnak, mert az „kiüresítette” volna az így is igen méltányos büntetést.

[73] Valamennyi fellebbezéssel érintett vádlottnál helyes a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéről, illetve annak kizárásáról szóló rendelkezés is.

[74] Az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően határozott az I., II., III. és V. r. vádlottakat érintően a vagyoneklobzásról, amelynek összegét Terhelt3 III. r. vádlottnál kellett csak iratoknak megfelelően helyesbíteni.

[75] Törvényes az eljárás során lefoglalt kábítószer és ezzel összefüggésben lefoglalt bűnjelek elkobzása, miként a többi lefoglalással érintett dologról szóló rendelkezés is.

[76] Az elsőfokú bíróság Terhelt3 III. r., valamint Terhelt4 V. r. vádlottaknál pontatlanul és részben hiányosan rendelkezett a kényszerintézkedések szabadságvesztés tartamába történő beszámításáról, amit az iratok tartalmára figyelemmel az ítéltábla pontosított és kiegészített. A III. r. vádlottnál e korrekciót a szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megváltoztatása is indokolta, figyelemmel a Btk. 92. § (3) bekezdésének a) pontjára.

[77] Az elsőfokú eljárásban tanú11 külföldi tanú vallomásánál jelenlévő tolmács díját a törvényszék nem terhelte az érintett vádlottakra, hanem úgy határozott, hogy azt az állam viseli a Be. 576. § (1) bekezdésének b) pontja alapján. Ez téves, mert a felhívott törvényhely úgy rendelkezik, hogy az állam viseli azt a költséget, amely annak kapcsán merült fel, hogy a vádlott a magyar nyelvet nem ismeri. A jelen esetben nem erről volt szó, mert a megjelölt külföldi állampolgárságú tanú kihallgatása kapcsán merült fel a tolmácsdíj, mely viselésére egyenlő arányban a felhívott bizonyítással érintett Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottakat

kötelezte. Ennek szükségszerű következménye volt e vádlottakat és az államot terhelő bűnügyi költség összegének módosítása.

[78] A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság a Be. 606. § (1) bekezdését alkalmazva a szükséges részben megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét, míg egyebekben azt a Be. 605. § (1) bekezdés értelmében a fellebbezéssel érintett vádlottakra nézve helybenhagyta.

[79] Terhelt1 I. r. vádlott letartóztatásának további beszámítása a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésén, míg a másodfokú eljárásban a kirendelt védők részvételével kapcsolatban felmerült bűnügyi költségről szóló rendelkezés Terhelt2 II. r. és Terhelt8 IX. r. vádlottak vonatkozásában a Be. 613. § (1) bekezdésén alapul azzal, hogy a költséget a bűnösnek kimondott vádlottak kötelesek viselni.

[80] A másodfokú bíróság a Be. 604. § (3) bekezdés c) pontja alapján rögzítette Terhelt1 I. r. vádlott megváltozott lakcímét.

[81] Végezetül megjegyzi az ítéltábla, hogy az elsőfokú ítélet bevezető részében nem kerültek rögzítésre a 2018. december 12-én, 2019. szeptember 2-án, valamint a 2010. július 6. napján tartott tárgyalási napok, holott azok érdemiek voltak, így azok feltüntetése indokolt.

Debrecen, 2021. február 11.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. előadó bíró,
Dr. Bakó József sk. bíró

A Debreceni Törvényszék 25.B.258/2017/258. számú ítélete Terhelt1 I. r., Terhelt2 II.r., Terhelt3 III. r., Terhelt4 V. r., Terhelt5 VI. r., Terhelt6 VII. r., Terhelt7 VIII. r. és Terhelt8 IX. r. vádlottak vonatkozásában a Debreceni Ítéltábla Bf.IV.573/2020/77. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2021. február 11.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke

